

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2017 roku, Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie:

1. z powództwa (...) S.A. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. o naruszenie posiadania:

I. nakazał pozwanej zaniechania naruszenia posiadania w zakresie zapewnienia powódce swobodnego i nieprzerwanego dostępu i dojazdu do znajdujących się na nieruchomości pozwanej w Z. przy ul. (...), nr działki ew. 139/3, w obrębie Z. 128, dla której urządzona jest Księga Wieczysta o nr (...), urządzeń przesyłowych i infrastruktury technicznej, tj. stanowiącej własność powódki sieci ciepłej DN 80 oraz dzierżawionych przez powódkę sieci ciepłej, przyłączy ciepłowniczych, komory ciepłowniczej oraz dwóch węzłów ciepłych, tj. węzła centralnego ogrzewania i ciepłej wody użytkowej dla budynków pozwanej oraz węzła ciepłego centralnego ogrzewania i ciepłej wody dla dziewięciu budynków mieszkalnych (...) Spółdzielni Mieszkaniowej przy ul. (...) w Z., a także zaniechania naruszeń w tym zakresie w przyszłości,

II. rozstrzygnięcie o kosztach procesu opart na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

2. z powództwa Przedsiębiorstwa (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. o naruszenie posiadania:

I. **nakazał pozwanej zaniechania naruszenia posiadania w zakresie zapewnienia powódce swobodnego i nieprzerwanego dostępu i dojazdu do znajdujących się nieruchomości pozwanej w Z. przy ul. (...), nr działki ew. 139/3, w obrębie Z. 128, dla której urządzona jest Księga Wieczysta o nr (...), urządzeń przesyłowych i infrastruktury technicznej stanowiącej własność powódki, służących do dostawy i przesyłu ciepła i wody użytkowej do odbiorców, w tym swobodnego dostępu do sieci ciepłej 2x o 355,6/500mm, przyłącza ciepłowniczego 2x o 139,7/225 mm, komory ciepłowniczej, jak również do dwóch węzłów ciepłych stanowiących własność powódki, tj. węzła centralnego ogrzewania i ciepłej wody użytkowej dla budynków pozwanej oraz węzła ciepłego centralnego ogrzewania i ciepłej wody użytkowej dla budynków mieszkalnych (...) Spółdzielni Mieszkaniowej zlokalizowanych przy ul. (...) w Z. oraz zaniechania naruszeń w tym zakresie w przyszłości,**

II. rozstrzygnięcie o kosztach procesu opart na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 344 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 478 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że doszło do naruszenia posiadania;

2. naruszenie prawa procesowego, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów;

b) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwe uzasadnienie wyroku i nieodniesienie się do wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, apelująca domagała się zmiany wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego

rozpoznania, jak również o zasądzenie od powódek na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, powódka Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. wniosła o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym powódka (...) S.A. domagała się oddalenia apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej okazała się bezzasadna.

Przystępując do rozpoznania zarzutów w niej zawartych, koniecznym jest wskazanie, że jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania dowodowego, mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego. W konsekwencji, w pierwszej kolejności należy poddać analizie zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie można podzielić zapatrywania apelującej, jakoby Sąd I instancji dopuścił się naruszenia przepisu art. 328 § 1 k.p.c. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia pozwala bowiem na uznanie, że Sąd Rejonowy szczegółowo wyjaśnił motywy stanowiska, przyjętego u podstaw rozstrzygnięcia. Uzasadnienie kwestionowanego wyroku realizuje zatem funkcje przypisywane temu dokumentowi – pozwala na zrekonstruowanie toku rozumowania Sądu I instancji i, tym samym, umożliwia zweryfikowanie poczynionych przez ów Sąd ustaleń w toku kontroli instancyjnej.

Wbrew pogładowi, forsowanemu przez apelującą, w niniejszej sprawie bezspornym jest, iż znajdujące się na należącej doń nieruchomości urządzenia przesyłowe i infrastruktura techniczna są wykorzystywane przez powódki do przesyłania ciepła i wody użytkowej ich kontrahentom. Już z tego tylko faktu wynika posiadanie tychże urządzeń przez powodowe spółki. Biorąc zaś pod uwagę, że strona powodowa dochodziła ochrony posesoryjnej, a nie petytoryjnej, okoliczność, czy Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. wykazała, że przysługuje jej prawo własności wspomnianych wyżej urządzeń, pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Odnosząc się zaś do kwestii niewzięcia przez Sąd I instancji pod uwagę zeznań M. W., stwierdzić trzeba, że nie wystąpił on w niniejszym postępowaniu w charakterze świadka, albowiem żadna ze stron (w tym również strona pozwana) o to nie wniosła.

Za nietrafny należy również uznać zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Jak stanowi ów przepis, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, a ocena ta polega na zbadaniu przedłożonych dowodów i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie przyjmuje się, że zarzut naruszenia unormowania, wyrażonego w art. 233 § 1 k.p.c., może być uznany za usprawiedliwiony tylko wówczas, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki, zasadami wiedzy lub z doświadczeniem życiowym. Sprzeczność ta występuje w szczególności w sytuacji, gdy z treści dowodu wynika co innego, niż przyjął sąd, gdy pewnego dowodu nie uwzględniono przy dokonywaniu oceny, gdy sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub dostatecznie potwierdzone, lub gdy przyjął pewne fakty za nieudowodnione, mimo że nie było ku temu podstaw. Jeżeli natomiast z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może również polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na

podstawie własnej, korzystnej dlań oceny materiału dowodowego. (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136 i w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906)

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy. Przeprowadzona przez ów Sąd ocena tegoż materiału jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Argumentacja skarżącej, sprowadzająca się w istocie do twierdzenia, iż – wbrew ustaleniom, poczynionym przez Sąd Rejonowy – nie naruszyła ona posiadania, jest niczym innym, niż gołosłowną polemiką z nieobarczonym wadą rozstrzygnięciem tegoż Sądu. Analiza materiału dowodowego, zgromadzonego w niniejszej sprawie, w szczególności zeznań świadków J. D., K. P. i Ś. G. oraz treści notatek służbowych (k. 167-174 akt o sygn. I C 1221/15), pozwala bowiem skonstatować, że w dniach 24 kwietnia 2015 roku i 18 maja 2015 roku strona pozwana utrudniła pracownikom strony powodowej korzystanie z posiadanych przez nią urządzeń przesyłowych i infrastruktury technicznej, a co więcej, że takie zachowanie pozwanej zdarzało się i wcześniej – co najmniej od września 2013 roku.

W myśl art. 478 k.p.c., w sprawie o naruszenie posiadania sąd ogranicza się do zbadania ostatniego stanu posiadania oraz faktu jego naruszenia.

Zgodnie z kolei z treścią art. 344 § 1 i 2 k.c., przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba, że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem. Roszczenie wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od chwili naruszenia.

W świetle powyższego, stwierdzić trzeba, że w toku sprawy o naruszenie posiadania sąd bada jedynie trzy elementy: ostatni stan posiadania, samowolne naruszenie posiadania oraz dochodzenie roszczenia w ciągu roku od chwili naruszenia.

Na gruncie sprawy, będącej przedmiotem kontroli instancyjnej, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że strona powodowa wykazała wszystkie trzy przesłanki, warunkujące uznanie, że do naruszenia posiadania doszło. Po pierwsze, bezspornym jest, iż Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. przysługuje ochrona posesoryjna w zakresie posiadania samoistnego urządzeń przesyłowych i infrastruktury technicznej, znajdujących się na nieruchomości pozwanej, zaś (...) Spółce Akcyjnej – ochrona w zakresie posiadania zależnego. Co więcej, w dniach 24 kwietnia 2015 roku i 18 maja 2015 roku pozwany przez kilka godzin uniemożliwił pracownikom strony powodowej wstęp do pomieszczenia, w którym znajduje się węzeł cieplny, pozostający we władaniu strony powodowej. Ponadto, obie powodowe spółki zachowały roczny termin do wystąpienia z powództwem o ochronę posiadania.

Konsekwencją powyższych wywodów jest stwierdzenie, że Sąd I instancji – wbrew stanowisku apelującej – nie dopuścił się naruszenia prawa materialnego w postaci art. 344 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 478 k.p.c.

Wobec uznania, że apelacja nie zawiera zarzutów, mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy oddalił ją jako bezzasadną w oparciu o art. 385 k.p.c.

Z uwagi na oddalenie apelacji w całości, strona skarżąca, jako strona przegrywająca postępowanie apelacyjne, w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c., winna zwrócić powódce Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, tj. kwotę 160 zł, której wysokość ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265). Druga z powódek, tj. (...) Spółka Akcyjna, o zwrot kosztów postępowania apelacyjnego nie wnosiła.